

Odvolání státního zastupitelství z výroku, jímž byl obžalovaným Janu C-ovi a Anně K-ové přiznán podmíněný odklad výkonu trestu, není důvodno. Poukazuje především na to, že nalézací soud přehlédl, že se C. a K-ová nepřiznali k činu a že tedy neprojevili nad ním lítost. Než zapírání obžalovaného a nedostatek projevu lítosti nemohou samy o sobě býti důvodem pro odepření podmíněného odsouzení, neboť zákon o podmíněném odsouzení nečiní použití tohoto zákonného dobrodiní odvislým na doznání se obžalovaného k činu a na projevu lítosti nad ním, a ani jinak není příčiny, předpokládati, že jeho ustanovením měl býti učiněn průlom do zásad, ovládajících předpisy XV. hlavy trestního řádu, jmenovitě § 202 tr. ř. Nalézací soud právem nevyvodil z povahy trestného činu důsledky obžalovaným nepříznivé, neboť výroky, jež měl Ch. u soudu potvrditi, se podstatně nelišily od zažalovaných výroků. Z bezprostředního dobrého dojmu, jež obžalovaní na nalézací soud učinili, lze usuzovati na jejich povahu, zejména přistupují-li k tomu, jako tu, i jiné závažné okolnosti, mluvící ve prospěch obžalovaných. Oba obžalovaní jsou zachovalí, K-ová má podle sdělení obecního úřadu v L. dobrou pověst a C. podle zprávy obecního úřadu v B. pověst bezúhonnou. Tento předchozí život obžalovaných ve spojení s dobrým dojmem, který si o nich nalézací soud z vlastního pozorování učinil, odůvodňuje u obou, i u C-y, třeba že čin opakoval, důvodnou naději, že pohružka trestem bude pro ně dostatečnou výstrahou, by se budoucně vystříhali konfliktu s trestním zákonem. Podmínky pro přiznání podmíněného odsouzení podle § 1 zákona ze dne 17. října 1919 čís. 562 sb. z. a n. jsou u obou dány; bylo proto odvolání státního zastupitelství jako neodůvodněné zamítnouti.

Čís. 2974.

Ke skutkové podstatě zločinu podle § 99 tr. zák. není třeba, by pohružka skutečně vzbudila v ohroženém důvodné obavy, stačí, je-li k tomu objektivně způsobilou.

Ke skutkové podstatě zločinu podle § 85 b) tr. zák. se vyžaduje po stránce subjektivní, by bylo zjištěno, že pachatel byl si vědom, že z poškození jím úmyslně spáchaného může povstati některé nebezpečí v zákoně naznačené, a že přes toto vědomí a poznání spáchal čin věc poškozující.

S hlediska § 449 tr. zák. nezáleží na tom, do jaké blízkosti k hořlavým látkám se pachatel s nechráněným světlem přiblížil; nevyžaduje se, byl-li čin vykonán proti záповědi, ani zlý úmysl, ani, by z toho povstala škoda neb ublížení.

(Rozh. ze dne 19. listopadu 1927, Zm I 526/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných Václava Z-a a Marie Z-ové do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 18. června 1927, jímž byli stě-

žovatelé uznáni vinnými přestupkem podle § 449 tr. zák., Václav Z. též zločinem nebezpečného vyhrožování podle § 99 tr. zák. a zločinem zlomyslného poškození cizího majetku podle § 85 b) tr. zák. I. Pokud čelila proti rozsudkovému výroku, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými přestupkem podle § 449 tr. zák. a zmateční stížnost obžalovaného Václava Z-a, pokud čelila proti rozsudkovému výroku, jímž byl uznán vinným zločinem podle § 85 písm. b) tr. zák., zamítl. II. Zmateční stížnosti obžalovaného Václava Z-a, pokud čelila proti rozsudkovému výroku, jímž byl uznán vinným zločinem podle § 99 tr. zák., vyhověl, zrušil napadený rozsudek v tomto výroku a podle § 290 tr. ř. též ve výroku, jímž byl tento obžalovaný uznán vinným zločinem zlomyslného poškození cizího majetku podle § 85 b) tr. zák., jakož i ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisejících a věc vrátil soudu první stolice, by ji znova projednal a rozsoudil, přihlížeje při výměře trestu k nezrušenému výroku ve směru přestupku podle § 449 tr. zák.

D ů v o d y:

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný Václav Z. uznán vinným zločinem podle § 99 tr. zák., zločinem podle § 85 b) tr. zák. a přestupkem podle § 449 tr. zák., kdežto obžalovaná Marie Z-ová byla uznána vinnou pouze přestupkem podle § 449 tr. zák. Zmateční stížnost obou obžalovaných napadá rozsudek v celém obsahu a dovolává se číselně důvodů zmatečnosti podle čís. 5, 9 a) a 10 § 281 tr. ř., z nichž však důvodů podle čís. 5 a 10 § 281 tr. ř. vůbec neprovádí, nenaznačujíc nikterak, v čem je spatřuje. Proti odsouzení obžalovaného Václava Z-a pro zločin podle § 99 tr. zák. namítá stížnost podle čís. 9 a) § 281 tr. ř., že ke skutkové podstatě tohoto zločinu nestačí, že snad ten, komu bylo vyhrožováno, měl strach, nýbrž že se vyhledává, by jeho strach byl skutečně důvodným. Soud prý však nezjistil, že tu byl skutečně důvodný strach na straně manželů Š-ových, takže nejsou zjištěny zákonné znaky zločinu podle § 99 tr. zák. Stížnost jest sice na omylu, domnívající se, že ke skutkové podstatě zločinu podle § 99 tr. zák. jest třeba, by pohrůžka skutečně vzbudila v ohroženém důvodné obavy, neboť stačí, byla-li k tomu (ke vzbuzení důvodných obav) objektivně způsobilou. Avšak nalézací soud nezjistil v rozsudku ani tohoto zákonného znaku skutkové podstaty onoho zločinu a jest proto napadený rozsudkový výrok stížen vytýkaným důvodem zmatečnosti podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. Zmateční stížnosti obžalovaného Václava Z-a bylo tedy po této stránce vyhověno a uznáno právem, jak se stalo.

Proti výroku, jímž byl obžalovaný Václav Z. uznán vinným zločinem podle § 85 b) tr. zák., namítá stížnost rovněž podle čís. 9 a) § 281 tr. ř., že pouhým rozbitím okna nevzniklo nebezpečí pro život, zdraví nebo bezpečnost těla lidem a že rozbití okna samo o sobě nelze pokládati za čin nebezpečný životu, zdraví nebo bezpečnosti těla lidí. Stížnost však přehlíží, že nalézací soud zjistil netoliko, že obžalovaný Václav

Z. rozbil okno, nýbrž také ještě, že střepiny rozbitého okna vletly na Antonína Š-u, stojícího ve světnici a zasáhly ho do obličeje, aniž ho zranily, a že tudíž při rozbití okna byla ohrožena bezpečnost těla v bytě přítomného Antonína Š-y. Ježto se stížnost ve svých vývodech, jimiž popírá toliko objektivní skutkovou podstatu zločinu podle § 85 b) tr. zák., nedrží celkového skutkového děje, jak byl nalézacím soudem přijat za prokázaný, není po této stránce provedena po zákonu a byla zamínuta. Výrok rozsudku, odsuzující obžalovaného Václava Z-a pro zločin podle § 85 b) tr. zák., jest však stížen zmatkem stížností neuplatňovaným. Ke skutkové podstatě tohoto zločinu se po stránce subjektivní vyžaduje, by bylo zjištěno, že si pachatel byl toho vědom, že z poškození jím úmyslně spáchaného může povstati některé nebezpečí v zákoně naznačené, a že přes toto vědomí a poznání spáchal čin věc poškozující. Napadený rozsudek takového zjištění vůbec neobsahuje a jest proto stížen hmotněprávním zmatkem podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. Proto, že bylo takto nesprávně užito zákona v neprospěch obžalovaného, slušelo podle § 290 tr. ř. postupovati z moci úřední tak, jako kdyby dotčený důvod zmatečnosti byl uplatňován.

Pokud se zmateční stížnost obou obžalovaných snaží dovoditi, že se ke skutkové podstatě přestupku podle § 449 tr. zák. vyžaduje, by pachatel s nechráněným světlem nejen vstoupil na půdu, nýbrž by se tam také nebezpečně přibližoval k hořlavým látkám, nelze jí přiznati oprávněnost. Ustanovení § 449 tr. zák., jež zakazuje vstoupiti s nechráněným světlem do místnosti, kde je uloženo uhlí, sláma, seno nebo jiné věci snadno chytlavé, patří k předpisům vydaným k zabránění nebdalosti v odvrácení nebezpečí ohně (§§ 434 až 459 tr. zák.). Zákon prohlašuje v nich za trestné již pouhé zanedbání dotyčných předpisů (§ 434 tr. zák.), stane-li se z nebdalosti nebo z lehkomyšlnosti a podle zásady § 238 tr. zák. se nevyžaduje, byl-li čin vykonán proti záповědi, ani zlý úmysl, ani by z toho povstala škoda neb ublížení. Nalézací soud zjistil v rozsudku, že oba obžalovaní chodili s holým světlem po půdě, kde bylo uloženo seno a jiné hořlavé látky, z toho plyne, že zákaz § 449 tr. zák. přestoupili, i nezáleží pak na tom, do jaké blízkosti se k hořlavým látkám přiblížili. Byli tedy přestupkem podle § 449 tr. zák. právem uznáni vinnými a jejich zmateční stížnost byla po této stránce zamínuta jako bezdůvodná.

Čís. 2975.

O odporu podaném současně se zmateční stížností jest rozhodnouti dříve než o zmateční stížnosti.

Skutková podstata podvodu předpokládá, že pachatel vyvolá v jiné osobě nesprávnou představu, by ji pohnul k jednání neb opomenutí, jímž ona nebo třetí osoba má podle jeho úmyslu utrpěti škodu. Uvedení v omyl musí předcházeti onomu jednání oklamaneho, jímž má býti škoda způsobena.